

Dit konijntje is koud, meneer
en andere verhalen

Colofon

ISBN: 978 94 6365 335 0
1e druk 2021
© Douwe van Domselaar

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra
Foto auteur: Sander Rozijn, APS The Photo Factory Amsterdam

Alle verhalen in *Dit konijntje is koud, meneer* zijn verzonnen. Iemand die zichzelf of een ander meent te herkennen in een hoofdpersoon of in een situatie, heeft meer fantasie dan de schrijver.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

**Dit konijntje
is koud, meneer**
en andere verhalen

Douwe van Domselaar

*Voor mijn lieve moedertje Henny van Domselaar-Slort
en voor the love of my life Loes Arendse.*

‘We are all identical – yet we are all different. We all do similar things, yet everybody does everything in their unique manner. Everyone surmounts the same obstacle uniquely and in doing so leaves their fingerprints behind.’

John York

INHOUD

Dit konijntje is koud, meneer	11
Artis Blues	19
Rare gasten	31
Tijgerprint	37
MyHeritage DNA	41
Don Giovanni	47
Koppen dicht!	57
Het Paradijs van Daantje Pluim	63
Appelboom	73
Honds!	91
Zullen we een triootje doen?	101
Ons kleine geheimpje	107
Vertrouw me	117
Woord van dank	123

DIT KONIJNTJE IS KOUD, MENEER

Ik ben een gewoontedier. Voor ik van huis ga, kijk ik in de spiegel. Zit er iets tussen mijn tanden? Zit mijn haar goed? Mijn wallen zijn gemaskeerd met het wondermiddel Q10 van Dove Men+Care. Ik kleed me correct. Trenchcoat, brogues, chino met een jasje, mocassins. Alles naargelang het weer. En nooit heb ik het zelfde aan als de dag ervoor. Op de maandelijkse afrekening van mijn MasterCard zijn de Society Shop en Hugo Boss vaste klanten.

Ik loop 's avonds altijd hetzelfde rondje; naar de dierentuin en dan via de botanische tuin terug. Weer of geen weer, elke dag. Ik weet exact hoe lang het rondje duurt en ben precies op tijd thuis voor het achtuurjournaal.

Voor de botanische tuin staat een tramhalte waarin een vitrinekast hangt voor reclameposters. Ik sla daar nooit veel acht op. Tot gisteren. Een man met piekerig, grijzig haar staat naast de reclamevitrine. Met zijn groene regenlaarzen, grijze joggingbroek en uitgewassen sweatshirt detoneert hij in het straatbeeld. Hij is een van de uitwassen van de verzorgingsstaat.

'Het is koud!' roept de zwerver.

Heel even denk ik dat hij het tegen mij heeft. Maar hij kijkt niet naar mij maar naar de reclameposter en praat ertegen. Lunatic!

Op de reclameposter zijn een cavia, een konijn en een pup te zien. Ze staan blij naast hun voerbakje. De slogan luidt 'De Molen, voer voor elk dierenmaatje!' Dan ziet hij mij. En hij ziet dat ik hem zie.

'Dit konijntje is koud, meneer.' De man wijst erbij naar de reclameposter.

Ik heb geen zin in contact met deze man. Stel je voor! Ik probeer hem niet te zien en niet te horen door toevallig net naar de

overkant van de straat te lopen. Hij laat zich niet bedotten en komt met een aantal ferme stappen naar mij toe, waarbij zijn laarzen een piepend geluid maken.

‘Dit konijntje is koud, meneer!’ herhaalt hij. Daarbij nogmaals wijzend op het plaatje van het konijn. Ik weet me geen raad met deze opmerking. Erop ingaan? Dan kom ik in een gesprek dat ik niet wil. Volledig negeren en doorlopen? Dan wordt hij wellicht boos of loopt achter me aan. Ik wil geen toestand. Stel dat een van mijn zakenpartners toevallig langsloopt en ons samen ziet. Zo gênant dit! Zal ik een snedige opmerking maken en ondertussen gewoon doorlopen? Of zal ik ...? Hij onderbreekt mijn gedachten en zegt met een hoge stem: ‘Het is helemaal koud!’

Hij doet daarbij nog een allerlaatste stap in mijn richting, waardoor hij recht tegenover me staat. Hij blokkeert mijn pad zodat doorwandelen onmogelijk is. Ik voel irritatie opkomen. Kent die zwerver zijn plaats niet? Mijn irritatie evolueert naar woede.

‘Hoe bedoelt u, het is helemaal koud,’ bits ik hem toe.

Nu ik zo dicht bij hem sta zie ik zijn bleke gezicht, zijn blauwe kringen, zijn bruine tanden en uitgegroeide vette haar. Hij stinkt. Waarom kunnen ze dit soort nietsnutten niet opsluiten? Daar betaal ik toch belasting voor? Are there no prisons, are there no workhouses?

Met een onverwachts snelle beweging pakt hij mijn hand. Zijn greep is stevig, zijn benige vingers doen me pijn. Zijn hand is plakkerig. Hij trekt me over de straat mee naar de vitrinekast. Dan duwt hij mijn hand hard tegen de reclamekast aan, op de afbeelding van het konijn. Ik hel voorover, ruik daardoor ook zijn adem, deins achteruit en ontworstel me tegelijkertijd aan zijn greep.

‘Koud, meneer. Koud!’

‘Ga toch heen met uw konijnen, man. Laat me met rust!’ flap ik eruit.

Zijn kaakspieren spannen, er verschijnen blosjes op zijn vale gezicht. Ik heb direct spijt van mijn opmerking. Misschien is hij wel zo'n agressieve zwerver.

'Ga toch heen met uw konijnen!' herhaalt hij mijn opmerking op boze toon. 'Ik pik het niet langer, ik ga mijzelf verdrinken als er niets aan dat konijntje gedaan wordt!' Hij schreeuwt. Om zijn woorden kracht bij te zetten doet hij een paar passen naar de naastgelegen gracht. Het is een gracht met een wallekant van gras die glooiend het water bereikt.

'Doet u dat nu maar niet.'

Hij overbrugt de laatste paar meter en laat zich houterig voorover in het water vallen. Snaterend vliegen de eenden in de gracht geschrokken op. In mijn ooghoek zie ik hoe twee fietsers stoppen. Een man met een hondje stopt eveneens. Wat een verschutting. Zal ik me uit de voeten maken? Maar stel dat hij niet kan zwemmen? Ik weet het even niet.

'Kom er nu maar snel uit! Ik bedoelde het niet zo,' zeg ik beslist tegen de man in het water. Achter me hoor ik geroezemoes.

'Wat is er aan de hand,' vraagt de omstander met het hondje aan de twee fietsers.

'Die twee vrienden hebben ruzie. Maar die ene zei net dat hij het niet zo bedoeld had en nu komt die ander het water weer uit.'

'Lachen zeg. Homo's zeker?' De man wrijft in zijn handen. Een mooi verzetje zo op de avond.

Het zweet breekt me uit. Spikkeltjes adrenaline tintelen in de haarvaatjes op mijn hoofdhuid. Snel stap ik naar de waterkant en steek een hand uit. Ik wil zo snel mogelijk weg uit deze vertoning.

'Nou, aanpakken en eruit komen.'

De man in het water aarzelt. 'Alleen als je me helpt met het konijntje.'

'Oke, kom eruit, dan zal ik je helpen met het konijn.' Ik heb eigenlijk geen idee wat ik nu beloof.

Op een mountainbike komt een politieagent aangefietst. Hij

draagt een opvallend geelgroen fluorescerend shirt en vraagt aan de omstanders: ‘Wat is hier aan de hand?’

De man met het hondje geeft antwoord.

‘Die twee homo’s hebben ruzie over hun konijnen. En die ene in dat nette jasje probeert het goed te maken.

‘Homo’s,’ zucht de agent, ‘altijd gedoe.’

‘Ik ben helemaal geen homo!’ reageer ik verontwaardigd. ‘En dit is zeker mijn vriend niet,’ vervolg ik. Mijn lijf lijkt opeens te zwaar voor mijn benen. Elastiekjes zijn het.

‘Meneertje, meneertje, ik begrijp dat u opgewonden bent,’ antwoordt de agent op een gekmakende geruststellende toon. ‘Help uw partner uit het water, ga naar huis en neem samen een warme douche. U veroorzaakt hier een olopooje op deze manier.’

Er staat ondertussen een halve cirkel aan omstanders om ons heen.

‘Nogmaals, hij is mijn vriend niet en ik ben ...’

Het geluid van een toeterende scooter overstemt mijn antwoord.

‘Lekker bezig pikkies!’ roept de bestuurder vrolijk.

Konijnenman heeft ondertussen mijn arm gepakt en klimt uit het water. Op de mouw van mijn Burberry is een natte afdruk van zijn hand te zien. Dat wordt de stomerij.

‘Ja, laten we maar naar huis gaan,’ zegt hij half tegen mij, half tegen de politieagent en de omstanders, ‘dan maken we het thuis weer goed.’

Here Maria, in welke film ben ik beland? Vijf minuten geleden liep ik nog mijn dagelijkse wandelingetje en nu dit.

‘Ziet u nu wel,’ zegt de agent, ‘het is alweer opgelost.’

Ik kijk om me heen. Ik ken gelukkig niemand van de omstanders. Ik trek mijn jasje recht en zie dat de omstanders hun weg weer vervolgen. De show is over. Ook oom agent stapt weer op zijn mountainbike.

‘Nu we toch naar huis gaan, wil ik ook nog wel iets eten. Ik heb

wel zin in krieltjes. Knapperig gebakken, wat snijboontjes en een sappig slavinkje,' zegt konijnenman.

'Ik heb al gegeten voor ik met mijn wandeling begonnen ben,' zeg ik korzelig, 'Het restje van vanavond kan ik nog wel opwarmen. Zuurkool, met spekjes.'

'Best aardig, daar doe ik het voor.'

Stilzwijgend lopen we naast elkaar. Hij is drijfnat en ik probeer me onzichtbaar te maken. Mensen kijken om als we passeren en fluisteren naar elkaar.

Bij de voordeur bedenk ik me dat ik geen geur van grachtenwater in mijn hal en gang wil hebben. Ik doe de voordeur open en vraag hem om op de mat te blijven staan. Als een verzopen hond staat hij erbij. Ik haal mijn minst mooie badlaken en sommeer hem zijn kleding op de mat uit te doen. Ook dat doet hij braaf. Even later staat hij onder de douche. In mijn walk-in closet zoek ik naar mijn oudste joggingpak en ondergoed zodat hij dat tijdelijk kan aantrekken.

Vervolgens warm ik het bordje met het restje van zuurkool met spekjes op en zet de man aan tafel. Voor ik zijn kleding in de wasdroogcombinatie van Miele stop, zoek ik de zakken nog even na. Macht der gewoonte. Er komt een verkreukeld doosje uit. Haloperidol 1 mg staat er op. In het doosje tref ik een half lege strip met kleine witte pillen aan. Op de achterkant van het doosje is nog te lezen dat het tweemaal daags moet worden ingenomen. Het middel ga ik zometeen googelen.

Als ik terugkom in de eetkamer is het bord al leeg en ligt hij met zijn hoofd op zijn armen te slapen. Geruisloos haal ik het bordje weg en zet het bij de andere afwas op het aanrecht. Nu hij zo stil ligt te slapen krijgt zijn gezicht iets kinderlijks. Alsof hij eindelijk echt kan ontspannen. Ondertussen weet ik wat Haloperidol doet. En ik weet niet zeker of hij er eentje, laat staan twee, geslikt heeft vandaag. Wat nu? Hem wakker maken en hem vragen dat alsnog te doen? Dat durf ik niet, straks ontsteekt hij nog in razernij en

gaat hij me te lijf met een van mijn eigen keukenmessen. Daar zit ik dan als eerbare belastingbetaler, opgesloten met een halve gek die zijn waanbeelden moet onderdrukken met zware medicatie. Waar is de sterke arm der wet als je hem nodig hebt? Ik heb onlangs Krav Maga gedaan en ik ga het gebruiken ook. Mijn huid ga ik duur verkopen en wil hem niet uit het oog verliezen. Dan maar een nachtje waken. Ik sta op, pak een honkbalknuppel uit de meterkast en zet deze naast mijn stoel.

Ik scan een ogenblik de huiskamer en besluit straks nog wat dure spullen uit het zicht te zetten. Het is nog geen halftien, ik voel me moe en verward. Met het nieuwe boek van Thierry Baudet ga ik in de leunstoel tegenover hem zitten en begin te lezen.

Door het geluid van de voordeur schrik ik wakker. Het is al ochtend, de zon schijnt het huis binnen. Een fractie van een seconde verwarring. Dan weet ik het weer. Het koude konijn, het waterballet, mijn spullen. De konijnenman zit niet meer aan de tafel. Stram sta ik op uit de stoel en maak een snelle inspectieronde door het huis. Op het eerste gezicht lijkt er niets weg. Ik blaas een lange, opluchtende zucht uit. Eenmaal terug in de woonkamer valt mijn oog op mijn oude joggingpak en ondergoed, keurig opgevouwen op de tafel. Het zijn de kleren die ik hem geleend had. Maar wat heeft hij nu dan aan? Ik loop naar het washok. De Miele is leeg. Hij heeft zijn eigen kleren eruit gepakt en aangetrokken.

Als ik de keuken binnenloop is het aanrecht leeg. Hij heeft alle afwas, inclusief zijn eigen bordje en bestek, in de afwasmachine gezet. Jezus, hij is echt mijn hele huis doorgelopen! Goddank is het goed afgelopen, ik leef nog, ik heb mijn spullen en hij is weg. Dan zie ik m'n blocnote liggen. In sierlijke letter is geschreven:

'Nogmaals dank voor het eten, de droge kleren en het onderdak. Ik heb de afwasmachine ingeruimd maar durfde hem nog niet aan te doen voor het geluid. Er zit al een blokje in, je hoeft hem

alleen maar aan te zetten. Ik heb ook die lekkende kraan in de wc nog even gefikst. Kleine moeite, groot plezier.

Marc

Ps. Slaap jij altijd met een honkbalknuppel op schoot? Dat lijkt me erg oncomfortabel. Ik vergeet wel eens dat mensen die veel bezitten, ook veel zorgen hebben.'

ARTIS BLUES

‘Goedemorgen, mevrouw Van Dam. Dit is Ralf Palland van AVROTROS Radio 2. U bent live in de uitzending.’

‘Nou, wat enig!’

‘En weet u waarom we u bellen, mevrouw Van Dam?’

De jingle van het programma speelt *‘Tada tada, u wenst wij draaien!’*

‘Weet u het al?’

‘Ik denk dat ik de prijsvraag van Artis heb gewonnen.’

De jingle van het programma speelt nogmaals.

‘Precies, mevrouw Van Dam. Mag ik trouwens, even op mijn briefje kijken, Jopie tegen u zeggen?’

‘Ja hoor. En oma Jopie mag ook, dat zegt bijna iedereen tegen me.’

‘Nou, oma Jopie, u heeft inderdaad de prijsvraag van Artis gewonnen. U moest daarbij raden hoeveel krokodillen er in het grootste bassin van Artis rondzwemmen. En u heeft het aantal goed gegokt.’

‘Ik heb niet gegokt hoor. Ik heb ze gewoon even alle zeven geteld.’

‘U heeft de zeven krokodillen gewoon geteld? Hahaha, wat een humor op uw leeftijd ... even kijken hoor ... op uw 85e.’

‘Ik ben erheen gelopen en heb ze geteld. Ik kom elke dag in Artis, ik heb al sinds de geboorte van de kleinkinderen een jaar-kaart. En die heb ik altijd aangehouden.’

Even is het stil.

‘Oh...’ vervolgt Palland, ‘dan is de prijs misschien wat minder speciaal voor u. U mag Artis namelijk een keer in de avond bezoeken. Als het park al gesloten is voor het andere publiek.’

‘Maar dat vind ik *juist* een mooie prijs.’ Oma’s stem gaat om-

hoog. ‘Het is er de laatste jaren zo druk en met mijn rollator ben ik wel wat kwetsbaar, begrijpt u.’

‘U mag iemand meenemen die avond. Wie neemt u mee, oma Jopie? Een van de kleinkinderen? Of uw man?’

‘Misschien ga ik wel in mijn eentje. Dan kan ik mijn eigen vaste rondje lopen; maar dan zonder al die drukte.’

De jingle van het programma speelt een laatste keer.

‘Wij gaan weer verder met het programma, oma Jopie. Een fijne dag nog en veel plezier met uw prijs.’

Oma legt de hoorn op de haak, draait haar gezicht naar het nachtkastje en kijkt even naar een kleine portretfoto, de grijstinten van de foto zijn wat vergeeld. Het lijstje is van gekarteld metaal. Een mannengezicht kijkt haar van achter een grote bril aan.

‘Nou Harm, wat vind je daarvan? Ben ik 85 en win ik toch eens een prijsje.’

Niet veel later gaat de telefoon. Het display laat de naam Gerard zien.

‘Ja Gerard, met oma, wat fijn om jouw stem eindelijk weer eens te horen.’

‘Ik hoorde u net op de radio, oma. Wat leuk! Ik heb Guusje even gebeld. Wij willen best met u meegaan. Doen we het net als vroeger. De laatste keer dat we met zijn drieën naar Artis gingen is toch al snel zo’n 25 jaar geleden. Dan halen we u op van uw kamer in het Sint Jacob en lopen er samen heen.’

Oma twijfelt. Het idee is best aardig. Net als vroeger, toen de kleinkinderen nog met glunderende koppies bij haar op bezoek wilden komen en Artis voor hen nog een belevenis was. Maar het is geen vroeger meer, het is nu. Even doet het pijn. Ze kijkt om zich heen. Een tweepits keukenblokje, een ledikant, een bankstel, een dressoir vol met foto’s van de kinderen en kleinkinderen. Haar ogen blijven er kort op hangen. Hoe vaak ziet ze hen